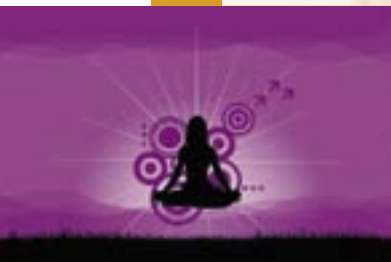


Z ráje do ráje



ZTRACENÉ SVĚDOMÍ

Z ráje do ráje



Transcendentální
meditace



Velké odpadnutí



Pomluvy



»Nezapadej
Sluníčko«



JSEM VLAŽNÝ, STUDENÝ NEBO ...?

konečně klid mezi křesťany i za cenu ústupků od pravdy. Láska, pokoj a tolerance vytlačují pravdu ve všech církvích. Bible, Boží slovo, není již mnohými křesťany považováno za Bohem inspirované. Z mnoha úst věřících slyšíme: „Doslovně to nemůžeme brát, to by byl fanatismus.“

Kristův příchod se blíží stále více a více. K naplňování dějinných proroctví dochází ve všech oblastech našeho života a to by nás mělo probudit z vlažnosti.

Sen lidstva o spravedlnosti a trvalém míru na Zemi nezanikl. Pokoj, láska, lidskost a tolerance mají pomoci utvořit lepší svět. Političtí a náboženští vůdci se scházejí stále častěji, aby našli společné řešení pro nepřístojnost na tomto světě. Ale vypadá to, jako by neviditelná ruka a neznámý duch bořil snahy o dosažení jednoty světa. Tak se nám jeví tento svět.

Na této Zemi, kde všude hrozí rozbroje a zkáza, má Bůh lid, s nímž chce dosáhnout vysoký cíl. Lid, se kterým chce světu ukázat, co znamená pravý pokoj, radost, jednota a sounáležitost. Ale reálná skutečnost mezi Božím lidem vypadá úplně jinak. Nejednota, hádky mezi národy a náboženstvími tohoto světa se dostaly otevřenými dveřmi do církve ostatků.

Různé představy o praktickém křesťanství, o uspořádání bohoslužeb a rozdílné teologické výklady budí u křesťanů ve všech náboženských společenstvích a také i v řadách církve ASD nejistotu. Pochybnosti o jedinečnosti církve ASD se na základě četných neradostných změn hluboce zakořenily u mnoha členů. Mnozí již církev opustili a hledají jiná náboženská společenství, nový duchovní domov. Jiní si myslí, že musí dělat všechno pro to, aby nastal

Víra otců, že Ježíš znovu přijde, víra která v nich stále žila, je nahrazována mottem křesťanské ekumeny: „Spravedlnost, pokoj a ochrana stvoření!“ A to všechno lidskou rukou. Svody hnutí New-Age, které sní o novém světě a novém věku míru a všechno sází na nové zákony, zachvátily již široké řady fundamentalistů, a to jak protestantů tak i katolíků, kteří jsou jím velmi nadšeni. Přesně na této cestě se nacházejí padlé křesťanské církve a jiná náboženství včetně spiritizmu. Vše je dohromady tak dokonale propleteno, že povrchní znalec Bible těžko rozezná pravdu od bludu a moudrost od pošetilosti. Znamená a zázraky se dějí nejen ve jménu Ježíše Krista, ale i ve jménu jiných moderních bohů, Guru, kouzelníků a spiritistických médií. Nemocní nejsou uzdravováni jen křesťanskou modlitbou, nýbrž také používáním kyvadel a jiných okultních předmětů a magických praktik. Tyto zázraky se již dlouho dějí na všech stupních novodobého křesťanského i nekřesťanského hnutí. Jde to tak daleko, že mnozí věřící v církvi si nejsou jisti, zda nejde o působení Ducha svatého a neví, jak se dozvědět pravdu.

Žijeme v době, o které Ježíš předpověděl, že kdyby to bylo možné, byli by svedeni i vyvolení. Jsem si toho vědom?

Jsem horký, vlažný nebo studený? ■

Armin Krakolinig

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostně zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-206 83 98
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ6601000000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

obsah

- | | | |
|----|--|---------------------------|
| 2 | Jsem vlažný, studený nebo ...?
Armin Krakolinig | <i>úvodník</i> |
| 4 | Ztracené svědomí
Jaroslav Juřica | <i>téma</i> |
| 7 | Dva stromy
pravdivý příběh pro děti i dospělé | <i>dětem</i> |
| 8 | Velké odpadnutí
Ellen G. White | <i>dějiny křesťanství</i> |
| 11 | Drobnosti | |
| 12 | Pohlédnutí za studijním setkáním
čtenářů časopisu ZRDR;
Ohlas čtenářů na studijní setkání
ve Frýdlantě n. Ostr. | <i>našim čtenářům</i> |
| 13 | Na kole, nebo v kadilaku?
Tomáš Kábrt | <i>desáté přikázání</i> |
| 14 | K zamyšlení | |
| 16 | Transcendentální meditace
M. Heide | <i>kult</i> |
| 20 | »Nezapadej Sluníčko«
Ján Kováčik | <i>pilíře víry</i> |
| 22 | Pomluvy
Melody Green | <i>Ježíš vítězí</i> |
| 24 | Načasovaná bomba
Jaroslav Juřica | <i>boj kultur</i> |

»Kdož zvítězí, dám jemu seděti
s sebou na trůnu svém,
jako i já zvítězil jsem,
a sedím s Otcem svým
na trůnu jeho.«

Zjevení Jana. 3,21

ZTRACENÉ SVĚDOMÍ



**Bůh chce
pro své
vyvolené
obrátit
všechny
věci
k dobrému.**

Žijeme v době, kdy se pýcha a hrdost počítají k dobrým lidským vlastnostem. Vysoké hodnocení sama sebe a pozitivní přístup k životu jsou vlastnosti, které současná společnost oceňuje. Zároveň je morální odpovědnost nahrazena snahou obětovat někoho jiného za vlastní chyby a připisovat je druhým. Můžeme otevřeně říci, že co je napsáno v Bibli o morální zkaženosti, hříchu, vině, pokání a pokoře, je neslučitelné se současným myšlením lidí.

Také církve ASD se dobrovolně hodně otevřela náladám světového mínění. Často je myšlení křesťanů ve vztahu ke hříchu ozvěnou na myšlení světa. Napáchané škody jsou nedozírné zejména v pohledu na hřích a vyrovnání se s ním. Sbory si dělají míň a míň starostí se zacházením s hříchem, ale tím více se starají o ospravedlnění a jistotu spasení, o pocit sebejistoty. Křesťané stále méně pohlížejí na hřích jako na kořen všeho zla a lidského utrpení. Pokoušejí se řešit problém hříchu na nebiblickém základě

a chtějí např. ospravedlňovat hřích temperamentem, zvyky, rozbitými rodinnými vztahy, dětskou neviností a celou řadou dalších únikových mechanismů, které jsou podporovány psychologii.

Výsledky takového jednání jsou strašné. Jestliže dáme realitu hříchu stranou, vzdali jsme se zároveň i možnosti konat pokání. To má další následky, opovrhli jsme Božím plánem spasení. Odstraněním pojmu osobního hříchu, je také vyloučena potřeba Spasitele. Se zničením lidského svědomí, nám vyrůstá nemorální generace. Těmto satanovým poutům nesmí církev ani sbor podávat svoji ruku. Církev je povolána zvěstovat evangelium a ne ho dávat stranou. Slabost církve či sboru spočívá v přijímání falešných hodnot nevěřícího světa a padlých církví. Problém nespočívá v nedostatku aktivity, ale ve vyrovnávání se světu a jeho milování.

Božím úmyslem s tímto světem a zároveň i úkolem církve, je zvěstování poselství o hříchu a o spasení. Chce zachránit ty, kteří činí pokání a věří evangelium, ty, kterým nejde o vnější korektury. Co nám říká Písmo svaté o době, ve které dnes žijeme? 2Tm 3,1-5.13 *„Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpečí. Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní, pyšní, zlolejci, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní, Nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhači, nestřední, plaší, kterýmž nic dobrého milo není, Zrádci, přivažčiví, nadutí, rozkoš milovníci více nežli Boha. Zlí pak lidé a svůdcové prospívají budou ze zlého v horší, i jiné v blud uvodíce, i sami bludem pojati jsouce.“*

Boží úmysl se splní, i když se lidé budou stavět proti. Pro lidi, kteří bydlí v převráceném světě a milují Boha, existuje naděje. Bůh chce pro své vyvolené obrátit všechny věci k dobrému. (Ř 8,28) Co nám Kristus nabízí? (J 17,15.17)

Pokud jde o hřích, není úkolem věřících pokoušet se odstranit všechno zlo ze společnosti. Musíme se starat o hříchy ve vlastním životě, musíme se k nim postavit čestně a s plnou odpovědností vůči našemu Bohu. Je nutné odstranit duchovní lhostejnost, bezstarostnost, nestydatost a vztahovačnost ke svému Já. Tyto věci zachvacují mnoho věřících křesťanů.

Automatický varovný systém duše

Vzdělané a citlivé svědomí je Boží zařízení. Upozorňuje nás na morální kvalitu toho, co děláme nebo chceme dělat. Zakazuje nám nezákonnost a nezodpovědnost, ukazuje nám na vinu a budí strach před trestem. Ukáže nám, že trest si zasloužíme, když budeme jednat proti varování svědomí. Satanovou strategií je, zkazit nás, znecitlivět a nakonec úplně umrtvit naše svědomí. Relativismus, materialismus, sebeláska, světskost a hledání zábav dnešního světa

mu pomáhají dosáhnout cíle. Jeho úmysl mu ještě ulehčí církev či sbor tím, že morální slabosti světa přejímá. (Citát J.I. Packer, Rediscovering Heliness 151)

V roce 1984 se ve Španělsku zřítlo dopravní letadlo kolumbijské letecké společnosti Aviana. Při vyšetřování nehody byla zjištěna hrubá nedbalost pilota. Černá skříňka na palubě letadla ukázala, že několik minut před katastrofou palubní počítač hlasitě varoval, Pull up! Pull up! (stoupat! stoupat!)

Pilot zřejmě myslel, že systém má nějakou poruchu, proto jen řekl: „Zavři pusy, Gringo!“ (Gringo je latinoamerická nadávka) a přístroj vypnul. Několik minut poté, narazilo letadlo do úbočí hory. Všichni lidé zahynuli.

Nereagují dnes lidé stejně na varování svého svědomí? Samozřejmě, pokud ještě není úplně umlčené! Dnes platí názor, že pocity viny jsou bez výjimky buď mylné nebo škodlivé. Proto je máme jednoduše vypnout. Jakou úlohu hraje svědomí v životě křesťana, který chce být spasen?

Co je svědomí?

Svědomí je v současnosti považováno za vadu, která bere lidem pocit sebevědomí. To není pravda! To není vada. Je to možnost uvědomit si svoji vinu, obrovský Boží dar! Je to automatický varovný systém, který nás chrání před nehodou (neštěstím). Svědomí je vrozená schopnost rozlišovat správné od nesprávného. Každý člověk má svědomí. Také pohané ho mají. U Ř 2,14.15 je napsáno: *„Nebo když pohané zákona nemajíce, od přirození činí to, což přikazuje zákon, takoví zákona nemajíce, sami sobě zákonem jsou. Kteřížto ukazují dílo zákona napsané na srdcích svých, když jim to osvědčuje svědomí jejich i myšlení, kteráž se vespolek obviňují, anebo také vymlouvají.“*

Svědomí nás nabádá činit to, „co považujeme za správné a brzdí nás v konání špatných věcí.“ Svědomí nesmí být zaměňováno za Boží hlas, nebo Boží zákon.

Hebrejské slovo pro svědomí je leb. Ve SZ je obvykle překládáno slovem srdce. Svědomí je umístěno do nitra lidské duše, protože v hebrejštině není žádný rozdíl mezi svědomím a vnitřním člověkem. Když ve 2M 8,15 Mojžíš říká, že se faraon ... *„zatvrdil v srdci svém“*, mínil tím, že faraón znecitlivěl (umrtvil) své svědomí vůči Boží vůli. Ž 7,11: *„Bůh je štít můj, kterýž spaseny činí upřímé srdcem.“*

Dnes mnozí lidé reagují na svědomí tak, že se pokoušejí ho potlačit, přehlušit, nebo dokonce umlčet. Dojdou k závěru, že vina za jejich špatné chování a vlastnosti spočívá v nějakém traumatu prožitém v dětství nebo ve výchově rodičů, ve společenském tlaku okolí nebo jiných důvodech

ležících mimo jejich kontrolu. Jiní si namlouvají, že jejich hřích je zaviněn nemocí a necítí morální zodpovědnost. Proto označují alkoholismus, sexuální perverzitu a jiné úchytky za nemoc, aby omluvili svůj problém. Je to úplně stejně, jako kdyby, řekli svému svědomí: „Bud' ticho!“

Apoš. Pavel říká, o lidech, kteří mají pokřivené svědomí, že jejich sláva spočívá v mrzkostech (Fil 3,19; Ř 1,32). Mohou mít otupené nejenom svědomí, ale i mysl (rozum), a nedokáží již rozlišovat čisté od nečistého (správné od špatného. Tt 1,15). Jestliže hlas svědomí násilím potlačujeme, nakonec ho umlčíme. Budeme jednat pudově, a naše morálka bude „slepá“.

Umlčené svědomí však neumlčíme navždy. Jestliže takový člověk stane před soudem, spravedlivým soudcem nebo později před Bohem, svědomí pravdivě promluví k člověku a bude svědčit proti němu.

Aby naše svědomí fungovalo, musí dostávat informace z Božího slova. Pocit viny je důležitý varovný signál. Svědomí reaguje na to, o čem je rozum přesvědčený. Moudrý křesťan touží poznat biblické pravdy, a jeho svědomí reaguje na Slovo Boží. Pravidelné studium Bible posiluje slabé svědomí a drží ho v určitých mezích. Platí to i opačně. Kdo sytí svého ducha omyly, lidskou moudrostí a falešnou morálkou, ten ničí (mrzačí) své svědomí. Proto také apoš. Pavel hovoří o důležitosti čistého svědomí (1Tm 3,9) a především varuje před znečištěným a poskvřeným svědomím. (1K 8,7; Tt 1,15).

Svědomí má přístup ke všem tajným myšlenkám a pohnutkám. Proto je spolehlivějším a obávanějším svědkem v soudní síni naší duše, než kterýkoliv vnější pozorovatel.

Psychopati, mnohonásobní vrazi, lháři a ostatní lidé, kterým schází morálka, jsou extrémními příklady lidí, kteří zničili své svědomí, nebo ho znečitlivěli. Mohou skutečně takoví lidé hřešit, aniž by je svědomí *nehryzalo*? Jestliže je to tak, pak jen proto, že vlastní svědomí zpustošili svojí bezzákoností. Bezpochyby nepřišli na tento svět bez svědomí. Svědomí je neoddelitelnou součástí lidské duše. I když je otupělé, ztvrdlé, poraněné nebo omráčené tak, že se zdá, že spí, stále sbírá důkazy, které jednoho dne viníkovi předloží. ■

Jaroslav Juřica



Jednoho jarního dne, když květy provoněly vzduch a jarní vánek se snášel z nebe, byly na svahu krásného vršku zasazeny dva malé stromečky. Byly jako dvojčata. Pro svoji křehkost vyžadovaly stálou péči a ochranu před mnoha věcmi, se kterými se doposud nesetkaly. Muž, který je vysadil, byl velice moudrý a o malé stromky se pečlivě staral. Vybral pro ně to nejvýhodnější místo, místo, kde se obloha na ně co nejvíce usmívala. Jejich přáním bylo, aby vyrostly hodně vysoko k obloze a mohly se tak radovat. Toužily být tak silné a majestátní jako ostatní starší stromy rostoucí kolem nich. Chtěly být tak velké, jak jen stromy mohou být. Majitel měl stejné přání a proto je oba přivázal ke kolíkům zatlučených vedle nich. Toto opatření bylo nezbytné, neboť je mělo uchránit před silným větrem, který by je mohl vyvrátit.

První strom pochopil toto opatření a byl vděčný za péči, kterou mu zahradník věnoval. Druhý stromek si ovšem takové omezení nepřál a proto se snažil osvobodit se všemožnými způsoby. Chtěl volnost, svobodu!

Roční období se nad nimi několikrát vystříдалo, jaro, léto, po něm podzim a zima. Stromky byly starostlivě zavlažovány, ořezávány a chráněny. Jenže zatím co první strom dovolil majiteli usměrňovat svůj růst, druhý se stále bránil všemu, oč se muž snažil pro jeho dobro vykonat. Chtěl být velký, silný a vznešený, ale podle svého vlastního uvážení.

Nakonec přišel den, kdy bylo nutné motouz i kolík odstranit. Majitel ke stromům přistoupil a odborně si je prohlédl. První mu udělal velikou radost. Jeho větve byly pevné a obtěžkané nádherným ovocem. Byl chloubou svého druhu. Svým vzrůstem předčil i staré stromy a obdivovali jej všichni, kdo ho viděli. Ptáci ho považovali za jeden z nejlepších stromů v okolí, a na důkaz toho, v jeho koruně budovali mnohá hnízda.

Druhý strom byl pro zahradníka záhadou. Přestože rostl v téže půdě jako ten první a byla mu věnována stejná péče, vypadal bídně. Byl pouze polovinou prvního stromu. Jeho větve byly pokroucené, slabé a kmen měl zcela zdeformovaný. Protože se nepodřídil péči zahradníka, jeho touha být urostlým a krásným stromem se neuskutečnila

DVA RAJSKÉ STROMY

Když jsem uvedený článek četl, uvědomil jsem si, že i my dospěli se z něj můžeme mnohému naučit. Vždyť i Pán Ježíš používal ve svých kázáních různé obrazy a podobenství

DVA STROMY

příběh nejen pro děti

z přírody. A Bible, která je „encyklopedií“ věčných hodnot, se o stromech zmiňuje velice často. První zmínka je hned na samém jejím začátku, kdy Stvořitel dal zemi příkaz, aby vydala ovocné stromy (1M 1,11). A pak dál je zmínka o dvou stromech, zvláštních stromech, rostoucích uprostřed ráje, o stromu života a stromu vědění dobrého a zlého (1M 2,9)

V tomto výčtu o nejrůznějších druzích stromů bych mohl pokračovat napříč celou Bibli. Kraličtí překladatelé někdy namísto výrazu „strom“, použili slovo „dřevo“. Jindy, aniž by bylo použito slovo „strom“, je uveden název, o jaký druh se jedná – oliva, dub, cedr, fíkovník... Biblická zmínka o stromech končí ve Zjevení 22,2, kde je opět řeč o „stromu (dřevu) života“, rostoucím uprostřed náměstí Nového Jeruzaléma.

A kde „zůstal“ ten druhý strom z rajske zahrady, „strom vědění dobrého a zlého?“ Na Nové Zemi už nebude zapotřebí. Pro její obyvatele už nebude zkouškou.

Je však zajímavé, že když bylo EGW dovoleno podívat se na jiné světy „zdali se to udalo v těle, či mimo tělo, Bůh ví“ (2K 12,2), viděla tam dva stromy. Jeden vypadal jako strom života. Ovoce obou stromů bylo na pohled obdivuhodné, avšak z jednoho nesměli jíst. Ale oni dokázali ovládnout svoji touhu a ze stromu nejedli.“ (EG 40).

Jíst mohli, měli svobodnou vůli, ale pokusiteli nepodlehli jak se to stalo v našem „pozemském ráji“. Přesto je však zajímavé, že tento strom, strom zakázaného ovoce, i když nezhřešili, v „jejich ráji“ zůstává i nadále. Snad se jednou dovíme, proč tomu tak je!

LIDÉ JAKO STROMY

Když Pán Ježíš uzdravoval slepého muže, vložil své ruce na jeho oči a otázal se ho co vidí. Muž odpověděl, že „vidí lidi chodit jako stromy“ (Mk 8,23). Této odpovědi jsem se vždy divil i přesto, že jsem věděl, že lidé jsou v Bibli často přirovnávání k nejrůznějším stromům, (ale i trávě, bylině, květům). Ano, dobře to vystihl onen muž, který řekl, že „lidé jsou chodící stromy“.

Vracím se však k těm dvěma stromům z příběhu pro děti, abych z něj vytěžil pro nás to nejdůležitější poučení. Nebeský zahradník má ve své štěpnici, zahradě, (Píseň 5,1), kterou je církev, množství nejrůznějších lidských stromů. Vysazuje je na místo, které je pro ně nejpriznivější. Ale ne každý stromek totiž může být umístěn na jižní straně a jiný zase na straně severní.

V době sucha své stromky důkladně zavlažuje nebeskou rosou (Iz 45,8). Často musí používat i ostrý nůž svého Slova (2Tm 3,16), aby provedl tzv. „výchovní řez“, k odstranění neplodných, případně divoce rostoucích větví. Také musí odřezávat i suché větve. Tím nás stále zušlechťuje i tvaruje a to proto, abychom přinášeli hojné a kvalitní ovoce.

Jeho pravidelné zásahy do našich životů mohou být často i velice bolestivé. Mnozí se Jeho péči mohou vzpírat a rozhodnou se raději žít tak, jak se jim to líbí. Snad i ty máš zahradu a v ní stromy, o které se staráš, věnuješ jim čas, aby přinášely hodně ovoce. Nejdřív se raduješ z jejich zasazení, pak z jejich zdárného růstu, patom z množství květů a když se dostaví čas sklizně, pak i z bohaté úrody, která je odměnou tvé práce. Snad jsi měl strom, který dlouhá léta nepřinášel žádný užitek. Zabíral jen místo a stínil. Co jsi s ním udělal? Odstranil a nahradil jiným. Tak se to dělá! (Mt 7,19).

Nezapomeňme na skutečnost, že to, co my očekáváme od svých stromů, čeká od nás i ten Nebeský zahradník! Bude z nás mít radost a potěšení nebo bude zklamán? Co bude následovat, když vynaložená starost o nás se neprojeví duchovním růstem s patřičným ovocem? (Mt 21,19)

Kterým stromem bys chtěl v Boží záhradě být, tím poslušným a odevdaným do pečlivých rukou Mistra, nebo tím druhým, který si zvolil svoji vlastní cestu a pohrdnul Jeho úsilím? Jsme obdařeni svobodnou vůlí, volba je na nás, buď z nás budou „stromy spravedlnosti“ (Iz 31,3b) a zůstaneme v Boží záhradě navěky, anebo z ní budeme odstraněni... Proto se závěrem zamysleme nad slovy siónské písně:

*Ach, listí jen? To budí žal, viz Mistr bolnou líc;
jak málo byl jsi vykonal, jak málo jsi jej miloval,
že nenalézá nic, než listí jen, ach, listí jen!*

*Ach, listí jen! Kde plody tvé – jsou setby života?
Pán dlouhý již je hledá čas a brzy vyřkne kletby hlas,
kde nic víc nenajde, než listí jen, ach, listí jen!*

*Ach, listí jen! Ó rci mi, jak před Pánem obstát chceš?
Nad dílem svým nezplesáš tam, neb zžírá všecko mocný klam,
jak plevy pomineš! Ach, listí jen, ach, listí jen! ■*

Ján Kováčik

Velké odpadnutí

ID. 95886

PHOTOCASE.COM

PRODUCTION USE OF THIS FILE IS PROHIBITED!

VISIT PHOTOCASE.COM TO ACQUIRE A PROPER LICENCE.

**Boží protivník se nyní
uchýlil k úskočnému
obratu, aby to, co
nedokázal získat
násilím, získal Istí.**

Když Kristus oznámil svým učedníkům, jaký osud čeká Jeruzalém, a jaké úkazy budou provázet Jeho druhý příchod, sdělil jim také, co očekává jeho lid po jeho nanebevstoupení až do doby jeho příchodu v moci a slávě, kdy budou vysvobozeni. Z Olivetské hory viděl Spasitel hrůzy, jaké postihnou apoštolskou církev, až do daleké budoucnosti. Jeho zraku neuniklo kruté pronásledování Jeho následovníků ani další rány v době přicházejícího temna. V několika stručných výrocích a znameních jim předpověděl, jaký úděl přisoudí vládce tohoto světa Boží církvi. Kristovi následovníci budou muset procházet stejným ponižováním, potupou a utrpením jako On. Nepřátelství projevené Spasiteli světa se obrátí proti všem, kteří uvěří v Jeho jméno.

Dějiny církve plně potvrdily Spasitelova slova. Síly světa i pekla se sjednotily a spojily proti Kristu, pronásledující Jeho následovníky. Pohanství vidělo a chápalo, že v případě vítězství evangelia ztratí své chrámy a oltáře, proto zmobilizovalo všechny své síly ke zničení křesťanství. Rozhořelo se prudké pronásledování. Křesťanům byly zabavovány majetky, byli vyháněni ze svých domovů a prožívali velké utrpení a soužení. „Jiní pak posměchy a mrskáním trápení, ano i vězením a žaláři.“ (Žd 11,36) Mnozí svá svědectví zpečetili krví. Vznešení i otroci, bohatí i chudí, moudří i prostí byli nemilosrdně zabijeni.

Marné bylo satanovo úsilí zničit Boží církev násilím. Tento velký spor, ve kterém Ježíšovi následovníci položili své životy, neustal, i když věrní vůdcové hynuli na předních místech. Jejich smrt byla vítězstvím. Boží následovníci byli sice zabiti, ale jejich dílo dále pokračovalo a šlo vpřed. Počet stoupenců vzrůstal, evangelium se šířilo a pronikalo i do oblastí, jež byly Římanům nepřístupné. Jeden z křesťanů, řekl na adresu pohanských vládců, kteří podporovali pronásledování, řekl tato slova: „Můžete nás zabíjet, mučit i tupit... vaše nespravedlnost je důkazem naší nevinnosti... vaše krutost vám nepřinese žádný užitek, ani prospěch“. Smrt jedněch byla pohnutkou k přijetí víry pro druhé. „Čím víc nás budete zabíjet, tím víc nás bude přibývat; krev křesťanů je jako sémě.“

Tisíce jich bylo vězněno a vedeno na smrt, ale na jejich místo nastoupili další. Ti, kteří byli pro svoji víru umučeni, byli získáni pro Krista a byli Jím považováni za vítěze. Bojovali dobrý boj a obdrželi korunu slávy při Kristově příchodu. Prožívané utrpení vzájemně sblížovalo křesťany a prohlubovalo jejich vztah ke Spasiteli. Jejich příkladný život dosvědčený smrtí stvrzoval pravdu. Pod Kristův prapor se dobrovolně přihlásili i ti, co sloužili satanovi, a to se nejméně očekávalo.

Kompromis s pohanstvím

Satan založil svůj plán jak úspěšněji bojovat proti Boží vládě na tom, aby rozvinul svůj prapor přímo v církvi. Podaří-li se mu obelstít Kristovy následovníky tak, že jejich vůle, pevnost, statečnost i věrnost bude zlomena a jejich jednání vzbudí Boží nelibost, pak se stanou jeho snadnou kořistí.

Boží protivník se nyní uchýlil k úskočnému obratu, aby to, co nedokázal získat násilím, získal lstí. Přestalo pronásledování a na jeho místo nastoupila nebezpečná lákadla časného blahobytu a světských poct. Modloslužebníci byli přesvědčováni, aby přijali křesťanskou víru, ale jen z části, uznávat některé podstatné pravdy. Vyznávali, že přijímají Krista jako Syna Božího a věří v Jeho smrt a vzkříšení, nebyli však přesvědčeni o své hříšnosti a necítili potřebu lítosti nebo proměny srdce. Ze své strany učinili určité

ústupky a požadovali, aby i křesťané něčím ustoupili, aby tak všichni společně mohli žít ve shodě a jednotě na základě víry v Ježíše Krista.

Tím se ovšem církev dostala do velkého nebezpečí. Ve srovnání s ním byla vězení, mučení, oheň a meč požehnáním. Někteří z křesťanů zůstali pevní a věrní a prohlásili, že nemohou přistoupit na žádné ústupky a kompromisy. Jiní zase byli pro to, aby se upustilo od některých článků víry nebo aby se upravily tak, aby se dosáhlo jednoty s těmi, kteří přijali částečně křesťanství, neboť se domnívali, že by to mohla být cesta k jejich úplnému obrácení. Byla to doba, v níž věrní Kristovi následovníci žili ve velké úzkosti o čistotu učení. Pod rouškou předstíraného křesťanství se satan vloudil do církve, aby zkazil čistotu víry věřících a odvrátil jejich mysl od slova pravdy.

Většina křesťanů se nakonec podrobila, a tak došlo k vytvoření jednoty mezi křesťanstvím a pohanstvím. Ačkoliv modloslužebníci prohlašovali, že se obrátili a spojili s církví, lpěli stále na svém modlářství, jen s tím rozdílem, že zaměnili předměty svého uctívání za obrazy a sochy Ježíše, nebo dokonce Marie a svatých. Odporný kvas modlářství, takto zavlečený do církve, započal své zhoubné dílo. Nepravá učení a obřady, vycházející z pověr a modloslužebnictví, pronikaly do církve a směšovaly se s její vírou a jejími bohoslužbami. Jak se Kristovi následovníci spojovali s modloslužebníky, kazilo se křesťanské náboženství a církev ztrácela svou čistotu a sílu. Zůstalo však jen málo těch, kteří se nedali svést těmito klamy a stále zachovávali věrnost Původci pravdy a uctívali jen pravého Boha.

Mezi vyznavači a následovníky Kristovými jsou vždy dva druhy lidí. Jedni bedlivě zkoumají život Spasitelův, opravdově usilují napravit své vady a nedostatky, aby se přiblížili svému Vzoru, druzí se vyhýbají prostým a jasným pravdám, jež odhalují jejich chyby a nedostatky. Ani když byla na vrcholu, neskládala se církev výhradně jen z věrných, čistých a upřímných členů. Náš Spasitel učil, že ti, kdož se ochotně poddávají hříchu, nemají být do církve přijímáni; přitom Jeho spolupracovníky byli mužové, kteří měli povahové kazy a jimž poskytoval možnost naslouchat Jeho učení a vidět Jeho příklad, aby poznali své nedostatky a mohli je napravit.

Jednota mezi knížetem temnoty a Knížetem světla však není možná. Proto nemůže dojít ani k jednotě mezi jejich následovníky (2K 6,14-16). Když křesťané přistoupili na jednotu s těmi, kdož se jen napůl obrátili z pohanství, vstoupili tím na cestu, jež zaváděla dál a stále dál od pravdy. Satan jásal, že se mu podařilo oklamat tak velký počet Kristových následovníků. Tím víc pak na ně působil svou mocí a podněcoval je k tomu, aby pronásledovali ty, kdož zůstali věrní Bohu. Nikdo se nedokázal tak postavit proti pravé

křesťanské víře jako ti, kteří kdysi byli jejími obránci; a tito odpadlí křesťané ve spojení se svými polopohanskými druhy řídili tažení a útoky proti základním pravdám Kristova učení.

Do zoufalého boje se potom museli pustit Ti, kdo chtěli zůstat pevní a neochvějní proti svodům, klamům a ohavnostem zavlékaným do církve, maskovaným kněžskými rouchy, se pak museli pustit do zoufalého boje. Bible nebyla uznávána za měřítko víry. Učení o náboženské svobodě bylo označováno za kacířství a jeho vyznavači byli nenáviděni a pronásledováni.

Ústup věrných

Po dlouhém a ostrém sporu se hlouček věrných rozhodl zrušit veškeré spojení s odpadlickou církví, bude-li stále odmítat oprostít se od klamu a bludů a modlářství. Poznali, že odtržení je naprosto nezbytné, mají-li být poslušní slova Božího. Nechtěli dále trpět bludy osudné pro jejich vlastní duše a neodvažovali se být dále příkladem, který by ohrožoval víru jejich dětí a dětí jejich dětí. Pro zachování pokoje a jednoty byli ochotni přistoupit na jakékoli ústupky, které by neporušovaly jejich věrnost Bohu; cítili však, že pokoj by byl příliš drazo vykoupěn za cenu obětování zásad. Může-li být jednota zachována jen za cenu ústupků na úkor pravdy a spravedlnosti, nechť tedy dojde k rozluce, nebo dokonce k boji.

První křesťané byli opravdu zvláštní lidé. Jejich bezvadné chování a neochvějná víra byla stálou výčitkou, jež rušila klid hříšníků. Ač jich bylo jen málo, neměli bohatství, nezastávali vysoká postavení a nedostávalo se jim čestných titulů, byli výčitkou a postrachem hříšníků všude, kde jejich povaha a jejich učení vešly ve známost. Proto je hříšníci nenáviděli, právě tak jako Ábela nenáviděl bezbožný Kain. Z téhož důvodu zavrhl také Židé Spasitele a ukřižovali ho, protože čistota a svatost Kristovy povahy byly stálou výtkou jejich sobectví a zkaženosti. Od dob Kristových až po dnešek, vyvolávají věrní učedníci Kristovi nenávisť a nepřátelství těch, kteří rádi chodí po cestách hříchu. Jak tedy může být evangelium nazýváno poselstvím pokoje? Když Izaiáš předpovídal narození Mesiáše, pojmenoval Jej „Kníže pokoje“. Zdá se, že je rozpor mezi těmito prorockými prohlášeními a slovy Kristovými: „Nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč.“ (Mt 10,34) Oba výroky jsou však v dokonalém souladu, když jim správně porozumíme. Evangelium je poselstvím míru. Křesťanství je učení, které by po celé zemi rozšířilo pokoj, soulad a štěstí, kdyby bylo přijato a zachováno. Kristovo náboženství sjednotí v těsné bratrství všechny, kdo Jeho učení přijímají.

Ježíšovým posláním bylo, usmířit lidi s Bohem, a tím i všechny lidi navzájem. Avšak celý svět je pod nadvládou satana, nejúhlavnějšího nepřítele Kristova. Evangelium předkládá lidem životní zásady, jež jsou zcela odlišné od jejich zvyků a tužeb, a lidé se proti němu bouří. Nenávidí čistotu, která odhaluje a odsuzuje jejich hříchy, a proto pronásledují a hubí ty, kdož by jim chtěli vštěpovat spravedlivé a svaté požadavky evangelia. A v tomto smyslu - protože vyvyšovaná pravda vyvolává nenávisť a spor - je evangelium nazýváno mečem.

Tajemná prozívatelnost, jež dopouští, aby spravedliví zakoušeli pronásledování od bezbožných, působí velkou bezradnost u mnohých, kdož jsou slabí ve víře. Někteří z nich jsou dokonce nakloněni přestat důvěřovat Bohu proto, že dopustí, aby se nějménějším dařilo, zatímco, ti nejlepší a nejčistší jsou jejich krutou mocí sužováni a trápeni. Kladou si otázku, jak může Bůh, jenž je spravedlivý a milosrdný a má tak nekonečnou moc, strpět takovou nespravedlnost a takový útlak? Klást podobné otázky nám však nepřísluší. Bůh nám dává dostatek důkazů o své lásce a my nesmíme pochybovat o Jeho dobrotě, protože nedokážeme pochopit řízení prozívatelnosti Boží. Spasitel pravil svým učedníkům, předvídaje pochybnosti, jaké přepadnou jejich duše ve dnech zkoušek a beznaděje: „*Vzpomeňte si na slovo, kteréž jsem vám řekl: Služebník není víc než jeho pán. Když pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat.*“ (J 15,20) Ježíš vytrpěl pro nás více, než kterýkoliv z jeho následovníků může vytrpět krutostí bezbožných. Ti, kdož jsou povoláni snášet utrpení a mučení, kráčejí pouze ve stopách drahého Syna Božího.

Apoštol Pavel řekl: „*A tak i všichni, kteříž chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivensství míti budou.*“ (2Tm 3,12) Jaký je tedy důvod toho, že dnes již pronásledování neexistuje? Jedním z důvodů je ten, že se církev přizpůsobila požadavkům světa a nestojí v opozici. Naše dnešní chápání náboženství nemá tak ryzí a svatý charakter, jaký se projevoval v křesťanské víře v době Kristově a za doby apoštolské. Zavinil to duch ústupků vůči hříchu a bludům a různý pohled na pravdy Slova Božího. Je-li dnes křesťanství ve světě populární, je tomu tak následkem kompromisu s hříchem a pro lhostejnost a nedocnění velkých pravd Slova Božího a následkem absolutního nedostatku pravé zbožnosti v církvi. Jakmile dojde k oživení pravé zbožnosti, víry a moci prvotní církve, okamžitě se probudí i duch odporu a protivensství, a plameny pronásledování se znovu rozhoří. ■

Dějiny vykoupění, E.G.White



POOHLÉDNUTÍ ZA STUDIJNÍM SETKÁNÍM ČTENÁŘŮ ČASOPISU ZRDR

Zpětný pohled na studijní setkání s br. Arminem Krakolinigem je potěšující nejen z hlediska obsahu a hloubky studia, ale i z pohledu na zaplněný sál v sobotu i v neděli. Sešli jsme se z mnoha koutů naší vlasti. Zastoupena byla Praha, Brno, Olomouc, Vyškov, Ostrava a okolí Frýdlantu n. Ostr. Je radostné vidět mnoho mladých lidí při studiu a hledání perel v Božím slově.

Ani vysoké letní teploty nevzaly mnohým odvahu zúčastnit se tohoto sejití. Příjemné okolí domu zahrádkářů (se stromy plnými dobrých třešní, které nám byly dány k dispozici), včetně dostatku míst k parkování aut, přispěly k příjemné pohodě všech zúčastněných.

Společně jsme se dohodli na pokračování studia Bible. Téma a termín budou oznámeny v pátém

čísle našeho časopisu. Také se dovíte, kde si bude možno objednat nahrávky, jak audio, tak i video. Na další setkání všech zájemců o hluboké studium Bible se těší redakce časopisu ZRDR. ■

Redakce

HLAS ÚČASTNÍKA STUDIJNÍHO SETKÁNÍ VE FRÝDLANTĚ N. OSTR.

Právě před rokem jsme ve sborech studovali knihu Daniel. Téma mě zaujalo natolik, že jsem chodila do knihovny, abych si ověřila historické údaje a také sledovala dobové podrobnosti. Zejména co se týká Antiocha Epifana v souvislosti s malým rohem, nebo historie města Antiochie Syrské a Říma. Prohloubení duchovních hodnot jsem ocenila na setkání ve Frýdlantě n. Ostravici ve dnech 13.-15.7.2007. Br. kazatel Krakolinig otevíral společně s námi zvláště knihu Daniela 8. kapitolu. Vynášel poklady hloubek Boží moudrosti, dal nám

pochopit skrze Ducha Svatého, jak mohla moc tohoto světa zastavit ustavičnou a pravdu povrhnout na zem, ukázal jak dochází k znečišťování a očišťování svatyně a jak úzce se nás to dotýká, pokud bereme otázku spasení vážně. Hranice mezi Božím a světským je ostrá. V minulosti a i nyní, kdy se Bible tolik nestuduje, byly kompromisy příčinou pádu starého Izraele, církve ve středověku a především církve dnešní doby.

Je obdivuhodné, kolik myšlenek dovedl bratr odkrýt z poměrně jednoduchých textů, kolik témat k

přemýšlení předložit a s jakou lehkostí dovedl reagovat na naše dotazy, které opět rozvedl do hloubky. Přesvědčil nás o své poctivosti, co se týká studia Božího slova. Děkuji Bohu za tohoto služebníka, kterého posílá Bůh, abychom pochopili důležité pravdy. Vážený čtenáři, pokud ti přináší radost a potěšení studovat Písmo, určitě si nenechej ujít další setkání s bratrem Krakolinigem a čtenáři časopisu Z ráje do ráje začátkem prosince. ■

Staňka Hýbllová

Na kole, nebo v kadilaku?



I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

Rád si prohlížím dokonalý vzhled drahých limuzín, které zvolna zaplňují naše ulice. Mercedesy, fordy, volva. Lesk i mat. Rád si přitom také představuji různé způsoby zbohatnutí těch důstojných tváří za kouřovým sklem. Samozřejmě se občas přistihnu, že v těchhle představách se najednou i já sám ocitám za drahým volantem a tónovaným sklem. Jenže, najednou je toho tolik, co druzí mají a já (ještě) ne. A tak se nechávám fantazií unášet do vyšších a ještě vyšších majetkových poměrů, do vyšší a ještě vyšší chtivosti a okázalosti. Přesně takových, jaké poznal dávno přede mnou pohádkově bohatý král Šalomoun: „Zemský pak obchod u všech přední místo má; i král roli slouží. Kdo miluje peníze, nenasytí se penězi; a kdo miluje hojnost, nebude mít užitek. I to jest marnost. Kde jest mnoho statku, mnoho bývá i těch, kteříž jedí jej. Jakýž tedy má užitek pán jeho? Jediné, že očima svýma hledí na něj.“ (Kazatel 5. kapitola, verše 9-11). Čím to je?

Pastí bohatství je milostný vztah k penězům. Chorobná chtivost. Úchylka. Bezedná nenasytnost. Ale může člověk vůbec uniknout z této pasti? Mohu být bohatý a zároveň si zachovat čisté srdce? Nejbohatší a nejmocnější obyvatel

vesmíru, sám jeho Stvořitel, se nám v Ježíši Kristu zjevil jako prostý tesař. Když jej provolávali králem, jen se tomu usmál a šel dál svou skromnou cestou služby druhým lidem. „Tak to ale mezi vámi nebude. Kdokoli by mezi vámi chtěl být veliký, ať je vaším služebníkem A kdokoli by mezi vámi chtěl být první, ať je vaším otrokem. Právě tak Syn Člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé.“, řekl Ježíš (Matouš 20,26-28). Právě bohatství života, který nám dal, je podle Něho v umění spokojit se a být užitečný s tím, co mám. Nic jsme si totiž na svět nepřinesli a nic si také nemůžeme odnést.

A to je ta dobrá zpráva: Můžu být dokonale šťastný na kole i v kadilaku. V garsonce i ve vile. Na Jesenici i na Bahamách. Asi právě o to jde Bohu v desátém z Jeho deseti přikázání: „Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani děvky jeho, ani vola jeho, ani osla jeho, ani cožkoli jest bližního tvého.“ (2. kniha Mojžíšova 20,17). Neotravujme si již tak nelehký život. Budeme sami mnohem bohatší, když budeme bohatství přát i druhým. ■

Tomáš Kábrt

Přečetli jsme za vás

Dušičky, Halloween a jedno výročí



Barevný podzim a padání listů je přírodní loučení s létem. Symbolizuje smrt přírody a oznamuje příchod zimy. Blíží se konec měsíce a před sebou máme tradiční Dušičky, nebo-li Den všech svatých. S nimi se do našich končin tlačí jiný svátek, svátek duchů – Halloween. Může se zdát, že jde o ryze americký svátek, ale svůj původ má v Evropě. Podívejme se, jaký je mezi oběma rozdíl.

V dávných dobách pohanské Evropy určili pohanští knězi 31. říjen za den, kdy vzdávali čest mrtvým. Zapalovaly se ohně, které měly zapudit duchy zimy a na usmířenou, aby lidem neškodili, jim byly dávány drobné dárky. Keltští kněží věřili, že některé ženy se daly do služeb ďábla a v tu noc létají po obloze na koštěti. A tak ze strachu z duchů a z čarodějnic začali lidé vyrábět a nosit masky, které měly duchy zastrašit a odehnat je od domů a vesnic.

Křesťané od 8. století oslavovali 1. listopad jako Den všech svatých, všech těch, kteří za svoji víru položili život. Nevěřící se však křesťanům posmívali a začali

na církevní budovy věšet lebky, kostlivce, symbolické oltáře a na zdi malovat bílé kříže...

Protože Amerika byla v počátcích osídlena většinou protestanty z Evropy, oslavy Dušiček se nijak neujaly. Na rozdíl od Evropanů, Američané neslaví den zemřelých, ale den padlých veteránů... Jedním ze symbolů podzimní hojnosti se stala oranžová dýně. Dýně se stala také symbolem svátků Halloween a právě zde vzniká zdánlivá spojitost mezi oběma tradicemi...

Pohanský svátek Halloween přivezli do Ameriky irští a skotští emigranti. Děti chodily od domu k domu, kde dostávaly bonbony, sladkosti, jablíčka a nejrůznější pamlsky. V minulých letech se však objevily tragické případy, kdy v bonbonech byly namíchané drogy, rozemleté sklo, úlomky žiletek v jablcích a z oslav se staly hororové příběhy lidské zvrácnosti.

Vidíme, že jmenované podzimní svátky jsou dnes spíše dílem pohanských tradic. Z Halloweenu se postupně pomocí OSN stává nejrozšířenější svátek naší planety. Budme připraveni vysvětlit dětem původ tohoto u nás nového svátku. Budiž nám k užítku následovní varování? „Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tnu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké! (Iz 5,20)

Křesťané mají mnohem více důvodů k oslavám, než jsou hrátky se symboly smrti. Do církve se čas od času vlní tradice, proto je dobré si při této příležitosti připomenout 31. října 1517, kdy právě v Den všech svatých Martin Luther přibil na dveře hradního kostela ve Wittemberku 95 tezí. Ty se staly počátkem reformace v Evropě.

(-kas- Více informací: www.hcjh.cz; Zápas o duši 90, říjen 2006) ■

Přečetli jsme za vás

Nebezpečí pornografie



Zasíláme vám článek, který jsem napsal pro lidi, kteří si pohrávají s myšlenkou věnovat se pornografii, nebo začít žít promiskuitním způsobem života (střídání partnerů, pozn. opis.). Naše společnost spěje do stavu, kdy se bude v televizi ukazovat sex v hlavním vysílacím času. V denním tisku běžně nalézáme fotografie nahých žen. Sexshopy jsou v každé větší ulici v Praze. Vychází téměř desítky pornočasopisů v češtině. S pornografií se prostě setkáváme na každém kroku. Když k tomu přidáme schválený zákon o registrovaném partnerství, není divu, že se v několika studiích v Praze i v jiných městech natáčejí stále více žádané homosexuální a různé jiné deviantní pornofilmy.

Když si uvědomíme, že ČR je velmoc pornoprůmyslu, že české pornoherečky patří ve světě mezi nejžádanější, že rodina, manželství, věrnost, pa-

nenství, čistota, morálka – jsou jen k smíchu a všemožně pošlapávány, tak nám z toho vychází, že pro muže bez Krista je zhora nemožné v takové společnosti přežít ... Ženy pochopitelně sklízí ovoce svého nemorálního chování (obnažování) – sklízí ho v podobě nevěrných a sexuálně nevázaných mužů, kteří holdují nezávaznému sexu, pornografii a kteří žijí v dnešní společenské situaci vlastně bez zábran. Zrakový vjem je pro duši muže velmi vzrušující záležitostí. Proto bychom si měli uvědomit, že každý z nás má před Bohem zodpovědnost ukazovat lidem Pravdu, předávat jim mnohem lepší věci, než ty, které dává svět.

(Jak se oblékáš Ty – nejen mladá – křesťanko?)

V Jeho lásce Libor , Zápas o duši 90, říjen 2006 ■

VĚRNOST BOHU PODNĚCUJE ZBĚSILOST BEZBOŽNÝCH

Kain i Ábel obdrželi od Boha směrnice, týkající se obětí, které měli přinést. (1M 4,4.5) Ábel pastýř, poslechl Boží příkaz a obětoval beránka. Tento zabíjený beránek představoval Beránka Božího, který měl být zabíjen za hříchy světa. Kain obětoval plody země, své vlastní produkty. Nechtěl být závislý na Ábelovi co se týče obětí. Nechtěl jít k němu pro beránka. Domníval se, že jeho vlastní výpěstky jsou dokonalé a proto je Bohu přinesl.

Kain mluvil s Ábelem o jejich obětech a obvinil Boha ze stranickosti. Ábel hovořil se svým bratrem a připomínal mu slova Božího nařízení, které jim Bůh dal ohledně obětí. Kain byl podrážděn tím, že si ho dovolil poučovat mladší bratr. Dovolil, aby do jeho srdce vstoupila nevráživost a žárlivost. Svěho bratra nenáviděl proto, že mu Bůh dal přednost.

Kainův hněv stále rostl. Svoji chybu viděl pouze v tom, že obětoval plody vlastní práce a nepřinesl beránka. Rozhodl se sebe ospravedlnit a Ábela odsoudit. Satan pracoval skrze něj a vzbuzoval v něm touhu zabít svého bratra.

Tímto příběhem chce Pán dát každému poučení, že Jeho Slovo má být bezpodmínečně uposlechnuto.

Kain a Ábel představují dvě třídy lidí, bezbožné a spravedlivé, ty, kdo sledují své vlastní zájmy a ty, kteří jdou věrně cestou Páně, činí spravedlnost a soud.

Ábel se nesnažil přinutit Kaina k poslušnosti Božího nařízení. Byl to Kain, vedený satanem a naplněný hněvem, kdo použil násilí. Rozzuřený nejen tím, že nemohl přinutit Ábela k neposlušnosti vůči Bohu, ale i tím, že Bůh Ábelovou obětí přijal a jeho zamítl, protože nepředstavovala Spasitele, Kain zabil svého bratra.

Dvě skupiny lidí, představené Kainem a Ábelem, zde budou až do konce dějin světa. Dobro a poslušnost neútočí proti přestupníkům svatého Božího zákona. Ti však, kteří nerespektují Boží zákon, utiskují a pronásledují jiné lidi, následují svého vůdce satana, pokusitele Boha a pronásledovatele těch, kteří dosáhli dokonalosti skrze poslušnost. Duch, který vede lidi k obviňování, odsuzování, věznění a zabíjení jiných, se na světě rozmáhá stále více. Je to duch, který vždy působí v neposlušných synech.

Manuscript 136, 1899 , EGW – „The True and the False“ (The Anchor, JAN-MAR 2001) ■

TRANSCENDENTÁLNÍ MEDITACE

TO NENÍ POUHÁ DUCHOVNÍ TECHNIKA UVOLNĚNÍ !

Ve Spolkové Republice Německo získávají asijská zbožnost a východní formy meditace stále více přívrženců. Z Indie byla na Západ přivezena také transcendentální meditace – cesta zniternění, která leží mimo pozemskou skutečnost. „Přicházejíc z náboženské subkultury, dosáhla transcendentální meditace vysokého a širokého uplatnění ve všech společenských oblastech prostřednictvím svých nároků na vědeckost a účinnost, jakož i skrze své organizované vystupování a skrze účinné propagační metody.“ (196)

Pojem meditace je pro mnohé dráždivým slovem, protože „za tímto pojmem je nadměrná nabídka praktik Dálného východu, jak najít sebe sama.“ Meditace – z latinského slova meditatio – znamená přemýšlet, myslet, duchovní odměřování, nábožensky motivované pohrožení, které se nacvičuje pomocí nebo bez soustředění se na určitý objekt. „Jejím cílem je odstavení individuálních záležitostí ve prospěch zakoušení absolutna, jehož se meditující dokáže zmocnit. Meditační cvičení jsou typická pro mystickou religiozitu. Vyskytují se proto v mystických proudech prorockých náboženství, kde slouží cíli splynutí s božským“ (Meyerův encyklopedický slovník 1975) „TM – transcendentální meditace – dobývá svět. Existuje již více jak milion lidí, kteří žijí podle tohoto senzačního učení o uvolnění a měsíc co měsíc se objevuje víc jak 30 000 nových přívrženců TM.“. Těmito

slovy uvádí John White, nekritický přívrženec tohoto hnutí, svou knihu. (170) Co člověka na tomto hnutí fascinuje, je „zjevně jednoduchá cesta ke štěstí.“

„V protikladu k scientologií nechce být TM žádnou religiozní praxi. Střediska pro světový plán chtějí šířit vědeckou metodu a žádnou víru. Právě zařazování mezi náboženství je ze strany přívrženců TM silně popíráno.“(4)

Co však vlastně meditace chce? Čeho chce dosáhnout? Bylo by možno o tom napsat celou řadu knih. I když má meditace svůj zdánlivý původ v buddhismu, sahají kořeny tohoto druhu „cesty do ztišení“ i do křesťanského náboženství. Meditace odpovídá všeobecné lidské potřebě a projevuje se v závislosti na odpovídajícím kulturním rozvoji. Zejména „čilí obchodníci guru“ oděli meditaci „tajuplným exotickým pláštíkem“. Je meditace „cestou do nitra“? Buddha usiluje prostřednictvím meditace dosáhnout „nirvány“ („nir“ je záporná předpona a „vana“ znamená „vítr vane“ nebo „oheň hoří“) Nirvána je tedy místo kde nevane žádný vítr, kde nehoří žádný oheň, tedy absolutní NIC, konečný bod ležící v transcendentnu, ze kterého pochází všechno bytí a do kterého všechno bytí vyúsťuje. Vejít do tohoto absolutního bytí (nebo nebytí) je cílem buddhistického života. A meditace ZEN – je cestou, jak se k tomuto absolutnu přiblížit.



Podle těchto představ přichází člověk z nirvány a nese si s sebou něco z ní, z „Budhovy povahy“. Je třeba tento prvotní základ zaktivizovat. Člověk se pokouší odpoutat od subjektivních částí svého já a proniknout k hlubšímu, absolutnímu základu bytí.

Z této buddhistické představy se dá bez obtíží odvodit, základní princip každé meditativní zkušenosti. Člověk – jako veškerý individuální život – je částí absolutna, nese „v sobě boží jiskru“ a může se prostřednictvím určitých praktik, např. skrze meditaci, dostat do vztahu k tomuto prazákladu, mít podíl na tomto absolutním bytí..

Tento model se dá opětovně nalézt ve většině meditačních učení, i když ve formě různých vzorů. Ať jóga, nebo křesťanská meditace jsou obrazy, které tvoří základní ideu; tyto je možno zaměnit. Ale model je tentýž.

Člověk se pokouší uniknout ze svého subjektivního osamění a ponořit se do prapůvodu existence, přičemž nezáleží na tom, jak ji nazývá – Bůh, bytí nebo nic. Zaniknutí subjektu v tomto všeobecném by však bylo onou konečnou fází meditace, která je obvykle popisována formulami jako „osvícení“, „vyšší vědomí“, „unio mystica“.

Velmi přílehlavě to vyjádřil dr. Josef Murphy ve své nové knize „Supervědomí“: „Skrze pohled do nitra a meditaci nad oním „já jsem“ nebo „supervědomím“ nebo „bohem“ nalézá a dotýká se mystik konečně toho

skutečného. Tím, že se obrací do nitra, pozná napřed, že to obecně známé, jako naše tělo se v podstatě skládá ze světelných vln a také tato země, na které jsme postaveni, se stává linou se světlem. Zevní život se stává snem a vnitřní život se probouzí. A když se člověk pohybuje stále dále a dále do nitra, splyne nakonec s Nekonečným. Najednou si uvědomí, že našel univerzum, že slunce, měsíc a hvězdy se nalézají v jeho nitru. Takto poprvé pozná, že planety jsou myšlenkami, že slunce a měsíc jsou myšlenkami; že vlastní vědomí nebo ono „Já jsem“ je vlastním uskutečněním, které z onoho všeho činí předměty, že sny snilka se pohybují časově v prostoru a že světy, slunce, měsíce a hvězdy jsou myšlenkami Myslicího. Bůh medituje a my jsme jeho meditací. Je to Bůh, který medituje o svých mystériích.

Proto tato vnitřní síla přivádí člověka nakonec do nirvány – do skutečna; osvobozuje člověka od pocitu malého „já“ a vede ho k poznání Boha, který v něm sídlí – k poznání onoho věčného sama sebe. Prostřednictvím meditace nalézá mystik mír, sílu a posilu duše k dalším krokům. Meditace, která je praktikována pravidelně, propůjčuje každému impulsu, každému postojí a každému jednání krásu, lásku, pokoj, vznešenost a vážnost.

Je meditace pouze „dynamika plná pokoje“, „živý klid“ nebo „aktivita ve strnutí“? Meditace se nabízí jako potřeba, jako „rozšíření vědomí, jehož je možné dosáhnouti bez drog“. Meditují extatičtí hippies a

asketické řeholnice, ortodoxní teologové a estetizující mystikové. Dnes existují průmyslníci, kteří se v zámčích a kláštřích nechávají seznamovat s meditací, aby pak po uvolnění a zotavení znovu soustředěně vykonávali svou práci, a jsou mladí levičáci, kteří meditují, protože meditaci chápou jako užitečný prvek socialistického pojetí života.“ (88)

Mnoho naivních věřících zneužívá slova meditace pro tiché zbožné zamyšlení nad slovem Božím. Je samozřejmé, že křesťan denně čte s modlitbou svou Bibli, a sice tiše, pokud možno již ráno. Abychom však dobře porozuměli slovu Božímu, můžeme prosit našeho Pána. „Pane Ježíši, dej mi porozumět svému slovu skrze Ducha svatého!“ Pak bychom to měli dělat jako lidé v Berii, kteří denně báda-li v Písmu, tzn. nečetli jen denní verš, nýbrž denně prováděli intenzivní biblickou práci. Kdo jde takto na modlitbě k prameni živé vody, u toho bude žízeň duše vždy znovu uhašena a z jeho nitra poplynou proudy živoucí vody, ten bude moci dále předávat Boží sílu života.

Naproti tomu meditace je metodou odpoutání vědomí, jeho vyřazení, vyřazení „analytického myšlení“ a bezpodmínečně vydání se (až erotický vztah závislosti) obrazu, symbolu (křížové cestě, květině, louce, kapli apod.), což medujícího fascinuje a inspiruje.

V jedné knize, rozšířené v křesťanských zemích, je rozhodná věta: „Ty, který stále jsi, ty Duchu shůry, vejdi do mne a naplň mne!“ Kdo je tímto vzýván? Kdo inspiruje, tzn. Který duch mne naplňuje a řídí? Jací jsou to duchové, které já volám? Odkud pochází intuice daná mi skrze meditaci? Žádný z biblických mužů nikdy nemeditoval, ale všichni byli modlitebníky, kteří vzývali Boha „v Duchu a v pravdě“!

„Kromě asijských náboženství jsou duchovní kořeny meditace (hinduismus, buddhismus, jóga) v pohan-ském myšlenkovém světě řecké antiky, v katolických exerciciích jezuitů Ignáce z Loyoly a v protireformaci, jakož v menší míře i v lékařskopsychologických praktikách sugesce a autogenního tréninku a v aplikované hlubinné psychologii...“

Meditace je jednak manipulací s neuvědomělým, ale také – z duchovního pohledu – protikladem křesťanské praxe modlitby a biblického studia, toho jediného zdroje síly pro Ježíšova následovníka.“ (149)

Kam nakonec patří transcendentální meditace, která se z meditací Dálného východu na západní polokouli rozšířila nejvíce?

„Asijské formy víry jsou tak úzce vázány na meditaci jako teistická náboženství a tím také i křesťanské formy víry na modlitbu. Asijský člověk potřebuje již s ohledem na svou formu víry odpovídající medita-

ci. On dosahuje svého osvobození výlučně vlastně skrze vlastní úsilí, neboť mimo něj samotného neexistuje žádný Bůh, který by mu mohl pomoci nebo se kterým by se mohl spojit. Takto je pohroužení se do sebe sama cestou prostřednictvím které asijský člověk tak jak to odpovídá jeho monistické formě víry, může přijít k náboženskému prožitku.“ (85)

Transcendentální meditaci je třeba vidět jako zvláštní formu tibetské jógy“ (85), jako formu, „religiózní subkultury“. Mimo několik časově historických aspektů hovoří pro to velký význam „mantry“. „Technika (TM) spočívá v tom, že se ráno a večer pokaždé na 15 až 20 minut stáhneme do svého nitra a meditujeme mantru (tajuplný zvuk, který volí učitel (TM) pro žáka a který je účinný jen pro něho samotného)“ (55)

Tyto pro nás „nesmyslné slabiky – mantra“ mají být z části kódovými slovy indického jména božského. Sedí se vzpřímeně na podlaze se zavřenýma očima a zhluboka se dýchá, člověk si nic nemyslí a s každým výdechem opakuje jednu slabiku mantry. „Mantra pochází ze sanskrutu a v naší řeči je to nesmyslná kombinace slabik. Nemedituje se tedy o nějakém smysluplném slově, nýbrž používá se zvuku, který podle biologických zákonitostí, tak říkajíc jako katalyzátor, usnadní proces ponoření se do sebe sama. Tak dále odpovídá (TM) dnešním psycho-fyziologickým poznatkům.“ (77) Člověk se chce skrze tuto meditaci stát uvolněnějším a dosáhnout plného rozvoje své osobnosti. „Že je možno přivést lidi k tomu, aby se pravidelně chvíli zklidnili a šli sami do sebe, to není nic nového, to se děje téměř v každém náboženství při modlitbách a meditacích rovněž se stejným účinkem. U (TM) je meditace pouze prvním krokem. Mimo meditace je potřeba uctívat božského mistra, je třeba stát se příslušníkem center světového plánu a účastnit se kurzů, které jsou tam nabízeny.“ (55)

Kdo se přikloní k TM, musí projít perfektně organizovaným „sedmistupňovým plánem“. V úvodní přednášce se dozvíme, že TM přináší zdraví, uvolnění, lásku a mnoho jiného – a že zcela jednoduše řeší všechny problémy světa. „Přípravná přednáška“ má přesvědčit o tom, že každý, kdo dokáže myslet jen na jednu myšlenku, je také schopen „zakusit stále jemnější stadia myšlení“, jen když najde ten správný „úhel sklonu ponoření se do nitra“. Po úvodním několikaminutovém osobním rozhovoru, po vyplnění dotazníku a zaplacení kurzovního poplatku 300 marek (studenti polovinu) je čekatel sdělena meditační slabika (mantra), s jejíž pomocí má nastoupit cestu do „hlubiny“. Iniciace, slavnostní uvedení se děje s obětním darem ovoce, květin, kapesníku – a se zpěvem sanskrtské hymny bohu stvořiteli Brahmovi. Nováček nyní zná svou mantru a medituje

15 minut. Dvakrát opakovaná kontrola („checking“) přesně položenými otázkami přezkoumává, zda byl nalezen úhel ponoření. (Mantra má být žákem meditace uchovávána v tajnosti, ví se však že v žádném případě neobdržel svou zcela vlastní i když se zdůrazňuje opak. Jen 24 různých slabik je rozděleno dle stáří). Je také kontrolováno dýchání, pozice při sedu a „stav svědomí“ meditujícího. Při třetí kontrole není spojení žáka k TM přerušeno, naopak učitel zve k dalším přednáškám, víkendovým seminářům za účelem dalšího vzdělávání. Především ale činí nábor ke spolupráci v centru světového plánu.“ (153)

Ústav pro mládež a společnost v Bensheimu se po léta zabýval vlastním výzkumem odvětví se světonázorovým pozadím, učením v praxi tzv. náboženství mladých a zejména TM. Z pověření spolkového ministra pro mládež, rodinu a zdraví byla v r. 1980 provedena studie, kde bylo ve vztahu k TM řečeno následující: (196) „Hnutí TM si dává za cíl rozšiřování techniky TM, aby se pod „záštitou světové vlády“ uskutečnil věk uvolnění celého potenciálu každého člověka a vznikla ideální společnost.“

Místní centra světového plánu organizují veřejné informační přednášky o základech a účincích TM, uvádějí zájemce prostřednictvím nábožensko-rituální ceremonie do techniky TM, na přání přezkoumávají meditaci jednotlivých zájemců (checking) a pořádají společenská setkání pro meditující. Je nabízena řada pokračovacích kurzů, které mají vést prostřednictvím dostatečných technik, intenzivnějšího a rozšířeného meditování, teoretického prohloubení atd. k vyšším stavům vědomí a k většímu úspěchu. K tomu patří „kurzy sídhi“ (cena asi 3000 €) a vzdělávací kurzy učitelů TM a guvernérů (cena asi 20000 €).

Získávání zájemců a práce na veřejnosti zabírají velký prostor. Aktivita sahá od šíření drahých plakátů, brožur a časopisů (např. světová vláda – aktuální) až po velké akce (např. apel lékařů TM k reformě zdravotnictví). Za účelem náboru se používá i medicínského, psychologického a sociologického bádání. Toto má prokázat pozitivní účinky techniky a teorie TM a potvrdit „vědu kreativní inteligence“. Výzkumy jsou podněcovány, „Mahariši European Research Univerzity (MERU)“ a většinou jsou prováděny vědci, kteří sami náležejí k hnutí TM.

Výsledky bádání TM, kterých se používá při náboru, slibují především lepší sociální schopnosti, lepší psychický a fyzický zdravotní stav, odbourání kriminality, drogové a alkoholové závislosti, psychických i vegetativních poruch a rozvoj osobnosti v poznávacím emocionálním i pragmatickém ohledu.

Při představení praxe a učení TM je třeba rozlišovat dvě rozličné roviny:

Na rovině veřejnosti se v západních zemích provádí nábor v řeči, která je přizpůsobena západním poměrům a používá převážně vědecké terminologie. Vedle toho a v pozadí stojí esoterická rovina, která se skládá ze směsi částečně hinduistických tradic a vlastní nové interpretace. Vcelku jsou učení a praxe TM pochopitelné jen v souvislosti s hinduismem.

Indický guru Mahariši Maheš Jogi, který se dává oslovovat svými přívrženci „jeho svatost“, stanovil „program k záchraně světa“. Vlivem četných nižších organizací (55) má být světu přinesen „věk osvětlení“. TM je představována jako všelék. „Je to rajský svět spásy, který je zde představován. Pomíjí jak s poznatky lidských dějin, tak také s biblickým obrazem člověka.“ (41)

„Maheš Jogi rozvinul své učení o svou praxi s hinduismem. Pro něho je meditace cestou k osvětlení. Lidský duch se spojuje s absolutním bytím, s božským prazákladem. Prostřednictvím TM je umožněn život v souladu se zákony přírody a život bez utrpení a problémů. V jednom spisu Maheše Jogiho čteme: „Takto odstraňuje tuto nevědomost a začíná užívat šťastnou stránku života! Dle nynějšího božího plánu mají být lidé poučení o tom, že je pro každého prosté, snadné a přirozené, aby začal s prožitkem svého vlastního božského bytí a aby toto šlo samočinně.“

Je zapotřebí jen toto malé poučení, že vnitřní člověk je božský, veskrze božský, že je plný blaha, plný neomezeného štěstí, plný velkých možností působnosti, plný síly, velké moci a moudrosti. To vše je zde, právě v jeho nitru. A není mu dána pouze tato informace, nýbrž společně s ní je uveden i postup a technika. Začněte užívat! To je celé poučení. Je úplné, když je řečeno: vy jste božští, vaše vnitřní osobnost je ve své podstatě šťastná. Proč trpíte v životě? Nemáte žádný důvod k tomu, abyste trpěli. Když zjistíte, že nemůžete poznat význam řečeného, pak se učte, místo toho abyste to chápali ze stanoviska vědomého ducha, praktickým způsobem, jak je možno se hluboko ponořit do vlastního bytí, čemuž vás naučí technika hluboké meditace. Systém je jednoduchý. Je to přirozený postup, který odvrátí naši pozornost od hrubé, materiální oblasti zkušenosti a zaměří ji na jemnou boží povahu v našem nitru. Tento přirozený systém hluboké meditace je poučením, které staví před dnešní svět božský plán. Dávám vám klíč, techniku, s jejíž pomocí můžete začít užívat nádheru života, který patří vám. (Mahariši Maheš Jogi, Boží plán, Brémy, str. 8 a násl.) ■

Manfred Heide, Bludné cesty ke zdraví, JUPOS



»NEZAPADEJ SLUNÍČKO«

V dějinách naší Země existoval pouze jeden muž, Jozue, který dokázal vírou „zastavit“ Slunce, aby nezapadalo dřív, než vykoná Bohem přidělený úkol – získat si zemi pro syny Izraelské (Jozue 10,12-14)

Je důležité – závazné začínat sobotu západem Slunce?

Z kázání br. Goldfreye jsme se dozvěděli, jak jeho rodina hlídala čas západu v pátek večer. Jak jsme na tom, my, dnešní ASD? Odkládáme svoji práci, byť i nedokončenou, před západem, anebo v ní pokračujeme i po západu? Víím, že mnozí to „koulí“ všelijak!

Ne každý adventista u nás ví, že v naší republice, mezi Jablunkovem, nejvýchodnějším sborem a nejzápadnějším v Chebu, je časový rozdíl v západu Slunce téměř 25 minut!

Jak se však s tímto problémem vypořádat, abychom sobotu začínali včas a svoji práci nedotahovali, když Slunce „šlo už spát“? Nedostatečná informace o západu je dána i tím, že máme v biblických úkolech SŠ uvedený „jednotný“ západ, a tím to vše končí! Jenže tento údaj platí pouze pro ASD žijící kolem obce Kouřim, ale už ne pro ty, kteří žijí východně, nebo západně od Kouřimi.

Asi z důvodu této nedostatečné informovanosti se málokdo zajímá o to, kdy je ten správný západ pro jeho město. Když je kupříkladu uveden západ v 21,13 (29.6.2007), v Jablunkově je nutné od uvedeného údaje „odečíst“ 15 minut. To znamená, že Slunce zde ve skutečnosti zapadá těsně před 21. hodinou.

Ovšem v Chebu zapadá o 11 minut později, tj. ve 21,24 hodin. Tuto skutečnost neví zvláště noví členové, ale zapomněli na to i ti starší; Kdysi jsme byli na tuto tak důležitou záležitost upozorňováni v Jitřence vycházející asi od roku 1985 až do roku 1990.

Každá chvíle soboty je svatá!

A tak se stává, buď naší nevědomostí nebo nepozorností, přesto, že Slunce je již určitou dobu za horizontem, podle jemu Bohem určeného času, že se v domácnostech, dílnách či obchodech, v práci ještě pokračuje. Z toho důvodu vzniká určitá „disharmonie“ mezi Vesmírem a námi. Podobně jako kdysi, když svatí andělé přicházeli na zahájení soboty k Adamovi a Evě v ráji, aby společně s nimi slavili svého Stvořitele, tak i nyní, se chtějí s námi zúčastňovat začátku svaté soboty.

Co se však děje, když ještě po západu pracujeme? Andělé jsou přesní ... přicházejí včas ..., ale nečekají na můj (naš) „západ“. Začnou zpívat, zatím co my ještě pracujeme (prášíme koberce, kuchtíme...) Takže touto rozdílnou činností vzniká zmíněná disharmonie (nesoulad)!

Abychom se mohli orientovat v západu Slunce, vyhledal jsem a přikládám k tomuto článku informace, ze staré Jitřenky, neboť i zde platí „nevědomost zákona neomlouvá!“ Bylo by ovšem velice prospěšné, kdyby Advent-Orion pravidelně tyto informace v úkolech uváděl.

Rada na závěr

Začínáme sobotu raději dřív než později. Uloupený Boží čas pro sebe nelze nahradit (nastavit) ničím! Ani tím, když bychom sobotu končili třeba o 10 – 30 – 50 minut později. To už není sobota!

Když se opozdíš a nenastoupíš do vlaku včas (i když jsi už na nástupišti), pak můžeš za jeho posledním vzdalujícím se vozem běžet (utíkat) i 20 minut a už ho nedoběhneš

Někdo může namítnout: Přece Pán Bůh není tak malingerný ... přece Mu nemůže záležet na několika minutách ... Mýlíš se! On je žárlivý na svůj čas. On je velice přesný! Jen se zamysli: Co by se stalo, kdyby Ježíš vstoupil do rozpálené pece jen o zlomek vteřiny později ... Kdyby Jeho anděl vyslaný na tvoji záchranu (autonehoda, těžká operace srdce, živelná pohroma ...) se někde zdržel. Byl bys ještě zde? Přemýšlej!

Poznámka k údajům o západu Slunce

Údaje o západu Slunce jsou vzaty z hvězdářské ročenky a odpovídají přibližně poloze obce Kouřim mezi Prahou a Kolínem. Pro upřesnění západu Slunce je třeba k uvedeným údajům připočítat nebo odečíst v jednotlivých městech přibližně: Cheb +11, K.Vary +8, Plzeň +7, Ústí nad Labem +4, Praha +2, Pardubice -3, Choceň -5, Brno -7, Olomouc -9, Přerov -10, Vsetín -12, Ostravsko -14, Jablunkov -15. (Údaje jsou vzaty z Jitřenky roku 1986) ■

Ján Kováčik

POMLUVY

Myslím si, že důvodem toho, že mne Bůh nechává psát o pomluvách, je to, že mi tento problém není cizí. Pomluvy jsem nejen poslouchal, ale také rozšiřoval a dokonce jsem se stal i jejich obětí. Toto vše Boha bolí.

Když jsem někomu povídal dál to, co bych si měl ponechat pro sebe, ospravedlňoval jsem to obvykle slovy: „*musíme se za to modlit, oni mají problém*“. Ale pak jsme se většinou nemodlili, ale naopak všechno probírali. Přirozeně to byly nejnovější »*příhody*« o někom jiném. Stále jsem se to pokoušel ospravedlnit a přitom jsem si myslel: „*Je důležité, abych zůstal stále dobře informován. Musím jasně vědět, za co se mám modlit*“, ale vlastně jsem to téměř nikdy nedodržel. (Kdybych strávil tolik času na kolenou, jako se svými přáteli na pohovce při rozhovorech... , jak hodně by mě už Bůh změnil.)

Tento problém jsem si uvědomil již při zakládání misijních buněk. Poznal jsem, že spousta nových přátelství je ideální živnou půdou pro pomluvy, které mohou nakazit všechny zúčastněné. To mi dělalo starosti. Hledal jsem na mnoha místech v Bibli, dával jsem také biblické hodiny děvčatům. Ale Bůh mi otevřel oči až tehdy, když se naše misijní buňky staly – a já s nimi – obětí pomluv a pohanění. Zahořkl jsem a ptal se sám sebe: jak lidé mohou o něco takového tvrdit. Ovšem daleko více mě zranilo to, že mnozí pomluvy poslouchají a považují je za skutečnost. Volal jsem k Bohu. Netrvalo dlouho a Ježíš zakročil. Jaké hříchy mi ukázal! Čí to byly hříchy? Moje. Připomněl mi, jak často jsem poslouchal pomluvy a šířil je dál; a to nejen o lidech, které jsem znal, ale i o těch, které jsem neznal. Ježíš mi ukázal, že jsem „kapal“ jed do jeho těla a poškodil tak dobrou pověst mnoha lidí. Tenkrát jsem si neuvědomoval, že někoho raním. Dnes už to vím. Ježíš mi také ukázal, že On má největší lítost, když mezi jeho dětmi chybí láska. Kdybych tvrdil, že jsem se toho hříchu úplně zbavil, lhal bych. Denně upadám do pokušení, které je někdy silnější než já. Ale mohu říci, že u mne touto zkušeností došlo k obratu o sto osmdesát stupňů. Víím, že Ježíš je věrný a také u mne dokončí to, co začal.

Co jsou to vlastně pomluvy?

Když se stáváme křesťany, vzdáváme se závažných hříchů, jako například lhaní, krádeží, pití alkoholu, podvádění, užívání drog a smilstva. Trávíme čas s novými přáteli, mluvíme s nimi o Bohu, našem životě a o mnoha jiných věcech, které se okolo nás dějí. Řeknete si - zcela prostá témata. Ale podívejme se na ně podrobněji. Tyto rozhovory se dost často točí kolem posuzování „*jedna paní povídala*“, „*slyšel jsem*“ atd. A to všechno schováváme za starostlivým křesťanským úsměvem.

Jsme si vědomi toho, že nám Bible má hodně co říci o pomluvách? Ano, to není jen „*malý hřích*“, jak si mnozí namlouvají. V Bibli je napsáno „... *úst převrácených nenávidím ...*“ (Př 8,13) – Hospodin dále radí v 3M 19,16, a také říká v 1Tm 5,13: „*Nýbrž také i zahálejíce, učí se chodit po domech; a netoliko nedělné, ale jsou i klevetné a všetečné, mluvíce, což nesluší*“. A v Žalmu 101,5 je napsáno: „*Škodíciho jazykem bližnímu svému tajně, tohoť vytnu; oči vysokých a myslí naduté nikoli nebudu moci trpěti*“.

Bůh se dívá na lidi, kteří pomlouvají, jako na ty, kteří Ho neuznávají a propadli svým hříšným myšlenkám. Pomluvy dává na stejnou úroveň s nespolehlivostí, nelaskavostí, nespravedlností, závistí, hádavostí, podvody, vrahy a těmi, kdo nenávidí Boha. Dále říká, že ten, kdo takové věci dělá, ví, že je hoden smrti; s ním také i ti, kteří dávají odvahu jiným, aby tak činili (Ř 1,28-32). To jsou dost tvrdé biblické verše a já se bojím o nich znovu přemýšlet. Pomluvy nemusejí být vždycky lživé. Mnozí si říkají: „*Vždyť je to pravda, tak proč bych to neřikal*.“ Ó, ne! Když dále šíříš pravdu z falešného popudu, můžeš tím udělat větší škodu než lži. Jedna velice vystižná definice pomluv zní: „*vyprávět něco o někom, aniž by to řešilo jeho problém*“.

Matouš 18

„*Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého. Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě jednoho*

anebo dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků stálo každé slovo.“ (Mt 18,15.16) Věřím, že to Ježíš řekl proto, že ví, jak jsme slabí, a že potřebujeme jasné nasměrování.

Když jsme zraněni nebo vidíme, že někdo žije v hříchu, máme jít k dotyčné osobě, ne za někým jiným! Co budeme mít z toho, když budeme dále vypravovat, že někdo žije v hříchu? Co na tom mohou druzí změnit? Jestliže s tím běháme po známých a vypravujeme o nestydatosti druhých, nakazíme svými názory druhé. Místo toho se máme snažit přivést dotyčnou osobu zpět k Bohu. Mohli bychom ukázat na její skutečné slabé místo, které chce Bůh vyléčit. Ve skutečnosti jsem měl možnost opravdově růst právě tehdy, když za mnou někdo přišel s láskou a starostlivě mi ukázal na rozpor, který objevil v mém životě. Jsem vděčný za to, že mě ta osoba natolik miluje, že mi ukáže na moje chyby a dá mi možnost k nápravě. Ga 6,1: „Bratří, byl-li by zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlídaje každý sám k sobě, abys snad i ty nebyl pokoušen.“

Nechat se nakazit uraženým člověkem

Je nebezpečné přijít s poraněnou duší a s hořkými pocity k někomu jinému, anebo naslouchat druhému, který s tím k tobě přijde. Pravděpodobně se od něj necháme nakazit jeho zahořklostí. Pak jsme také poraněni, případně se budeme i zlobit na člověka, který ublížil našemu příteli. Snad se později usmíříte a vše si promínete. Ale problém zůstává nadále - stále jsme zahořklí! Při dalším setkání poznáme, že jsme neodpustili. Jestliže si to s daným člověkem přímo nevyrovnáme a nevyjasníme, pak s sebou neustále vláčíme zahořklost. Při každém setkání nebo jen při zaslechnutí dotyčného jména se zahořklost znovu vrací. Proč? Protože nám Bůh nedaroval stejnou milost jako našemu příteli. Nás přece nikdo neurazil. Bůh dává milost pokorným a trpícím (Jak 4,6). Ani jeden z nás takovým nebyl. Nechali jsme se zatáhnout do věcí, o kterých jsme neměli nic vědět. Je tedy naprosto nezodpovědné přivést druhé do našeho poranění a posuzování. Vidím, že nemáme žádné právo jít k někomu jinému než k provinilému a k Bohu. Může se také stát, že si nevíme rady. Pak potřebujeme poradit, ale ne od toho, s nímž si tak rádi povídáme.

Rozdíl mezi radou a pomluvou

Často ospravedlňujeme pomluvy tím, že si chceme jen od někoho nechat poradit. Na radě není nic špatného, pokud skutečně mluvíme s rádcem. Jen člověk duchovně zralý nám může dát odvahu ke smíření s člověkem i s Bohem a ukázat nám, kde jsme zhřešili. Nerozšiřuje skutečnosti dále a nenechá se jimi znejistit. Chce nejdříve jednat podle Boží a ne podle své vůle. Tím nepřichází v úvahu minimálně 95% lidí, s nimiž přicházíme do styku. Většinou nehledáme řešení, ale chceme jen od někoho, kdo s námi souhlasí, soucit, který si „zasloužíme“.

Zdá se nám být lhostejné, kolik zapříčiníme rozvratů, hlavně, že jsme získali lidi na svoji stranu. Pokud se nestaráme o to, kolik naděláme škod, stávají se z nás sobci. [Př 6,16–19]

„Já jen poslouchám!“

„Většina z nás věří „že jen poslouchat není tak špatné, jako rozšiřovat“. Bůh říká v Př 17,4: „Zlý člověk pozoruje řeči nepravých, a lhář poslouchá jazyka převráceného“. David napomíná Saula: „A řekl David Saulovi: I proč posloucháš řeči lidských, kteříž praví: Hle, David hledá tvého zlého“. (1S 24,10) Proč posloucháme? Proč jsme ochotni věřit tomu nejhoršímu? Bible říká v 1K 13,7: „Láska všeho se naděje...“ Proč neřekneme jemně, ale rozhodně: Nezlob se, ale to, co mi právě vyprávíš, bych neměl vědět. Jdi s tím raději k Pánu a k dotyčnému, ne ke mně. Takové povzbuzení udusí pomluvy již u samého vzniku. Bible nás varuje před pomlouváním. [Př 20,11]: „Po skutcích svých poznáno bývá také i pachole, jest-li upřímé a pravé dílo jeho.“

Znamení vyspělosti

„Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, kteréž mluvíti budou lidé, vydají počet v den soudný“. [Mat 12,36] Jestliže něco řekneme, znamená to, že jsme se také k něčemu rozhodli. Buď děláme Bohu radost nebo starosti. „Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale ať jest každé promluvení dobré k vzdělání užitečnému, aby dalo milost posluchačům.“ [Ef 4,29]

Často neplníme vážně Boží rozkaz o kontrole jazyka. Přitom je to znak vyspělého (zralého) křesťana. Jakub říká: „Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, avšak v uzdu nepojímá jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství.“ [Jk 1,26] Svoje jednání pak můžeme jednoduše ospravedlnit citátem, že naše srdce je nejlstivější a nejpřevrácenější [Jr 17,9]. Ale za jakou cenu? Vyjasnilo se mi to teprve při psaní. Určitě nechci, aby byl můj život s Bohem bezcenný, protože nejsem vyžralý k filtrování slov, která mi vycházejí z úst.

Poslední myšlenka

Pomluvy jsou nástrojem satana. Potřebuje nás zmalomyslnět. Když navzájem bojujeme, jsme příliš zaměstnáni. Pak se nemůžeme proti němu spojit! Mysleme na to, že nechceme více naslouchat pomluvám a rozšiřovat je. S pomocí Boží milosti a odhodlání se můžeme správně rozhodnout. Modleme se za to. Snad existují lidé, které musíme poprosit o odpuštění; snad existuje zahořklost, kterou musíme vyléčit. Jděme nejdříve k Bohu. Ke všemu ostatnímu nám dá svou sílu. „Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť jest přišla svatba Beránkova, a manželka jeho připravila se.“ [Z] 19,7] Může se nám zdát, že je to jako obrovská hora, která stojí před námi. Ale Bůh nás volá. ■

Melody Green, Fundament č. 6/2006



VI. díl

Načasovaná bomba

Ben Gurion prohlásil: „Izrael není možno správně chápat bez znalosti Bible.“ Pro Izrael představuje Bibli jen Starý zákon.

Totéž prohlásili i Palestinci: „Arabský svět a Palestince není možno správně chápat bez znalosti Koránu.“

Obě strany mají pravdu.

Co musíme znát z historie, abychom pochopili postoj Izraele? Biblické dějiny, tj. zaslíbení dané Abrahamovi ohledně země. Zaslíbení mělo tři etapy [1M 12,1-7; 13,14-18; 15,18]. Podle tohoto slibu měly hranice Izraele sahát od Egypta až k Eufratu. Žádný jiný národ nedostal podobné zaslíbení. Židé to vždy věděli a vědí to i dnes. Toto zaslíbení se vyplnilo jen na krátkou dobu, a to za vlády krále Šalamouna [2Pa 9,26]. Na kterém Abrahamově potomku se mělo toto zaslíbení o přiděleném území naplnit? Byl to Izák [1M 1-7,18-21].

Kterých potomků je dnes více, Izákových nebo Izmaelových, a který z nich dnes vlastní větší plochu země? Na první pohled se zdá, že jsou to potomci Izmaela. Ale ne všichni muslimové či Arabové jsou jeho přímí potomci! Totéž není prokázáno ani u Mohameda! V Koránu není uveden žádný rodokmen tak jako je tomu u Izraelitů a u Ježíše. Mohamed si jednoduše nárokuje příbuznost s Izmaelem, jako jeho přímý potomek. Co se týká dnešních muslimů, jsou to „potomci“ získaní misíí a válkami. Nemohou všichni být přímými potomky Izraele - například Afričané, Pákistánci, Rusové, Mongolové a jiní. Tito všichni ale tvrdí, že jsou potomci Izmaelovi.

Co však udělali Židé s Božím povoláním? Zvolili si raději Izmaele a Izáka místo Ježíše! Co se stalo s jejich zaslíbeními? Ta se naplnila tak, jak je Bůh „naplánoval“. O Izmaelovi se píše [1M 16,12]: „Bude jako divoký hřebec: on proti všem, všichni proti němu; v neshodě se všemi bratry bude žít.“(NBK) To se viditelně splnilo. Proč se zaslíbení nesplnilo a neplní

na Izákovi a Jákobovi? Jeho zaslíbení se vázalo na podmínky. 5M 4,6-7 a 5M 28,13. Proč se nevyplnilo? [viz 5M 28,47-53; 5M 28,64-66; 5M 4,27]. Do písmene se vyplnily všechny negativní předpovědi.

A jak dnes muslimové chápou povolání Izraele i své vlastní?

To, že Abraham byl Bohem povolán, najdeme i v Koránu [Súra 2,125]. Rozdíly mezi Bibli a Koránem najdeme také. Např. podle Koránu zaslíbení obdržel Izmael a ne Izák [Sura 2,125+127]. Abraham se modlil: „Bud' chválen a vyvýšen Alláh, který mi ve vysokém věku dal Izmaele a Izáka, neboť můj pán vyslyšel mou prosbu.“ [Sura 14,39]. Podle Koránu měl Abraham obětovat Izmaela a ne Izáka... Nyní jde o to, kdo má pravdu, zda Korán, Starý zákon uznávaný Židy, či Bible křesťanů.

Jak vidíme, mají tyto nesrovnalosti politický význam pro celý svět.

V egyptských novinách Al Abram bylo napsáno: „Ve svaté zemi nebude klid, dokud Jeruzalém nebude osvobozen od Židů a křesťanů, jejich agentů. Korán nenazývá bezdůvodně křesťany a Židy „opicemi a prasaty“! (May 136)

Podle islámu je nové založení Izraelského státu překážkou panství islámu a nastolení Boží říše.

Jde o rozpor v úloze (postavení) islámu a Izraele, jde o válku mezi dvěma bratry. Jedná se o to, kterému Abrahamovu potomku zaslíbil Bůh zemi, komu zaslíbil Mesiáše a dal požehnání. Byl to Izák nebo Izmael? [1M 20-21].

Konflikt na Blízkém východě trvá! ■

Jaroslav Juřica